

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pamprepio Diacono. 76.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

2. φαν. 22
 Exod. 14.
 Exod. 32.
 11. 100
 11. 100
 11. 100

successu tumore affecto, ac præ lætitia sublimius de se, quàm hominis conditio potestularer, sentienti, aduersæ valetudinis frænum iniectum est, vt altos ipsius spiritus deprimeret, humanæq; naturæ fragilitatē coargueret, animique morbo ex lætitia contracto mederetur. Nam quòd mortaliū animi gaudio magis efferi soleant, ostenderunt Iudæi. Posteaquam enim Ægyptij defuncti sunt, eosque mare pro sepulchro habere conspexerunt, tum verò ad idolorum cultum sc̄se. conuerterunt. Nam cum mare transissent, nec periculi quicquam subiissent, vbi terram attingerunt, naufragium pertulerunt. Quod quidem Thebanorum Imperator Epaminondas optimè perspiciens, parta de Lacedæmonis victoria, statutoque trophæo, postridie tristem se ac mœstum amicis ostendit, Iis autem percunctantibus ecquid molesti accidisset, Minimè, inquit, verum hesternò die altiores, quàm par esset spiritus gessisse me sensi. Ac proinde hodie immoderatâ hanc voluptatē coërceo. Quocirca ne tu quoque mœrore cõsterneris, si cum animi bonis abundes, corporis morbis edomeris. Verum illud tibi in mentē veniat, hanc rem, vel coronas tibi patturire, vel arrogantiā reprimere.

Zosimo Presbytero. 75.

Magna quidem, vt aiunt, ætatis tuæ iuuenilis flagitia fuerunt, quidni enim? At senectutis crimina tanta sunt, vt ad eorum magnitudinem nihil possit accedere. Etenim in senectute iuuenes eos, quorum ob libidinem ac petulantiam celebre nomen est, obscurare, omnem absurditatem superat. Ac planè constat te Epicuri morbo laborare, nec, quid animi habeas, premere ac continere posse, verum ipsius dogmata per opera confirmare. Quamobrem interdixi, inquam, tibi ipsi diuino altari: ne fortè in tuum caput fulmen grassetur.

Pamprepio Diacono. 76.

Nulla, ô amice, ratio inueniri potest, perquam quispiam à calamitatibus liber at-

μείζον ἢ τῆ ἀνθρώπων φρονήσαντι, ἔπετέθη ὁ τῆς ἀρρώστιας χαλινός, τὸ φρόνημα αὐτῆ κατατέλλων, καὶ τὴν ἀφροσύνην ἐλέγχων φύσιν, καὶ τὴν οὐκ τῆς χαρῆς ἐχρηνομένην τῇ ψυχῇ νόσον ἰάμενος. ὅτι γὰρ ὑπο χαρῆς μάλ-
 λον αἴρονται αἱ ψυχῆ, ἔδειξαν οἱ Ἰσ-
 δαῖνοι. ὅτε γὰρ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς αἰ-
 γυπτιῶν, καὶ εἶδον τὸν βυθὸν τῶν αἰ-
 τῶν γεγενημένων, τότε εἰς εἰδωλολα-
 τρείαν ἐβάπησαν. Διαβάντες γὰρ τὴν
 θάλασσαν καὶ μηδὲ καὶ διωσάδες ὑπο-
 μέναντες, ἐλθόντες εἰς τὴν γῆν ἐναυά-
 γισαν. ὁ δὲ Ἐπαμινώνας ὁ θεσσαλῶν
 στρατηγὸς ἄριστος αἰσιδῶν, λακεδαί-
 μοις νικήσας, καὶ τῶν παίων κατ' αὐ-
 τῶν ἔθηκε, τῇ ἐξῆς ἔθηκε τοῖς φίλοις
 κατηφῆς καὶ θυγῆς. τῶν δὲ ἐρωτησά-
 των μὴ λυπηρὸν συνέβη, ἔχθη φησὶν,
 ἀλλ' ἐξῆς ἠσθόμεν ἑμαυτῆ. μείζον ἢ
 χαλῶς ἔχει φρονήσαντος. διὸ σήμερον
 κολλάζω τὴν ἀμετρίαν τῆς χαρῆς.
 μή τοι μὴ αὐτὸς ἄλυσ, εἰ τοῖς
 τῆς ψυχῆς κομῶν ἀγαθοῖς, ταῖς τῆ σῶ-
 ματος δαμάζῃ ἀρρώστιας, ἀλλ' ἐννοεῖ
 ὅτι σοὶ τῆτο, ἢ τεφάνης ὄδινε, ἢ τὸ
 φρόνημα κατατέλλει.

Zosimo presbytero. 75.

Μεγάλα μὲν σου τὰ τῆς νεότητος ὡς φασὶ πλιν μελήματα. πῶς γὰρ εἰς τὰ δὲ τῆ γῆρας ὑπερβολὴν οὐκ ἔχει. τὸ γὰρ ἐν γῆρα τοὺς νέους τοὺς ἐπὶ ἀσελγῆ βεβημένους ἀπικρύπτειν, ἄπασαν ὑπερβαλλεῖ ἀποπίαι. καὶ ὄντος εἰ, τὰ ἐπικούρα νοσῶν, καὶ τὴν γνώμην κατέχει μὴ δυνάμενος. ἀλλὰ δια τῆς ἔργων τὰ σκένε δόγματα βεβαιῶν. εἰργασαυτοῦ τῆ γῆρας ἡσασθη, μὴ ποτε σκηπτός, καὶ τῆς οὐκ χωρήσει κεφαλῆς.

Pamprepio diacono. 76.

Οὐκ ἔστι, ὦ φίλη κεφαλῆ, μηχανὴ εὐρεῖν, δι' ἧς ἄπὸς γένοιτο συμφορῶν ἐλευθε-

ἐλεύθερος· ἀλλὰ γὰρ ἴσον ἄν τις ἐν μεγίστῳ κλύδωνι κυβερνήτῃ, καὶ διάκων χειρὶς ἀφαισθεῖν· ἢ τὸν κλύδωνα τοῦ βίβι τούτου ἀφύρῃσι, πειρασμῶ μὴ ἀπειπεῖσιν· εἰ γὰρ ὑπερατίησον ὄσιν ὁ βίβος ἀνθρώπων ὅτι τῆς γῆς, πῶς ὄσιν ἐν τῷ πειρασμῷ ὄντας μὴ πειρασεῖσθαι, τὸ γὰρ παρὰ τῷ σωτήριος εἰρημῶν, χρηγορεῖτε, καὶ παρρησιαστεύετε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμοὺς, τὸ μὴ καταποθῆναι ὑπὸ αὐτοῦ ἠνίστατο· εἰ γὰρ τοῦτο ὁ παρὰ ἄλλοι, νομίζουσιν ἐφῆ ὁ σωτήρ, τῷ μηδαμῶς πειρασμῶ πειπεσῶν, ὅτι ἂν ἔχοι λόγον. καὶ τῷ παρρησιαστεύετε, καὶ τῷ ἀποστόλων, καὶ τῷ μακάρισι εὐδοκίμων ἀνθρώπων, πολλοῖς καὶ μεγίστοις ἀπειπεσθῶσαν· ἀλλὰ τὸ μὴ ἀπειπεσῶν, ἴσως ἀδύνατον, τὸ δὲ μὴ ἠτληθῆναι, δυνατόν· οἱ μὴ οὐ πολλοὶ τῷ ἀνθρώπων ἀμαρτία βεβαπτισμένοι παρὰ τὰς συμφορὰς ἔχουσι τὰς ψυχὰς ἀπαρμυθῆναι, οἱ δὲ λογισμῶ σωφρονιστοὶ κυβερνήται, ἀπαθουῦνται ταύτας, ὅτι τῷ γενναίως ἐνεργεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ τεφάνως ὀνειροπολεῖν.

Εὐλογία ἀναγιγνώσκει. οἷ.

Ἐκ τῷ περὶ τὸν θάνατον τῷ βασιλεῖ Αχαβ συμβεβηκότων ἐστὶ θαυμασθῆναι, πῶς τὸ χρεῶν ἐδὲ παρρησιαστεύον ἀφύρῃσι οἷον τε. ὅτι ἔχεται γὰρ τὰς ἀνθρώπων ψυχὰς, ἐλπῖσι θωπεῖσθαι χρεῶν, καὶ ἀειάγει αὐτὰς ἐκείσε, ὅθεν αὐτῷ βεβαίως κρητήσῃ καὶ ἀείσῃ.

Χρῆσι λαμπαρῶν. οη.

Εἰ καὶ περὶ τὰς οἰκείας τιμὴν μεγαλοψυχῆς ταύτης ἐπεδείξατο ἢ σὴ μεγαλονοία, ἢ μὴ ἐδὲ ἔτω μικρόν, κοινὰ δὲ ὄντα τῷ γένει κακῆσθαι ἀφῆρει δ' ἄντι τῆς φιλοτιμίας ἴσως, τὸ δοκεῖν ἀνάγκη τιμὴν σὴ τῆς φύσεως παρρησιαστεύον· νῦν δὲ τῆς ἐκείθεν ἀπίας ἀεικιομένης· οἱ γὰρ ἕως τοῦ τεθνεώτος οἱ καὶ ἐνερχῆσθαι ἐδὲ ἔγνω.

que immunis sit. Verum citius quispiam in maxima tempestate citra gubernatoris & clavi opem salutem consequeretur, quā huius vitæ procellas, nullius tentationis periculo facto, effugeret. Nam cum tentatio sit vita hominis super terram, qui fieri potest, ut qui in tentationis loco sit, minimè tentetur? Nam quod à Salvatore dictum est, Vigilate & orate, ut nō intretis in tentationem, perinde est ac si dixisset, ne ab ea opprimamini. Nam si his verbis (quemadmodum aliis placet) hoc intellexit Saluator, ne vlllo modo in tentationem prolabamur, rationi parum consentaneū hoc esset, cum & Prophetæ, & Apostoli, & ij viri, qui virtute maximè excelluerunt, in multas & maximas tentationes incidere, fortasse impossibile est: ei autem minimè succumbere, possibile. Ac quidē plerique mortaliū imperitia obruti, ita in calamitatibus afficiuntur, ut eorum animi consolationem omnem respuant. Qui autem prudenti iudicio gubernantur, eas propulsant non modò fortiter ferendo, sed etiam coronas animo & cogitatione versando.

Iob. 7.

Matt. 26

Eulogio Lectori. 77.

Ex his quæ regi Achab in morte contingerunt, admirari licet, quemadmodum ne prædictum quidem fatum effugi possit. Animos enim humanos callidè subit, spe læta iis blandiens, eosque illuc circumducit, vbi eos certò superabit.

3. Re. 22.

Chryse clarissimo. 78.

Etiam si hac liberalitate in propinquos ac necessarios tuos usus fuisses, ne sic quidem parvæ laudis esset, bona tua cum iis, qui genere tecum coniuncti essent, communia habere, sed tamen illud fortasse aliquid ex munificentia laude detraxisset, quod naturæ quoque necessitas accedere videretur. Nunc autem, præcisâ illa causa (nam hominis defuncti filij, quos